

Κωνσταντίνα Σιαχάμη

Άδης άπαλῶς

Αὐτοπροσωπογραφία

Ἐσύ, θέλω νὰ μοῦ γράφεις. Τὰ λόγια ἔχουν βαρὺ, σαρκῶδες σῶμα. Σ' τὸ λέω ἐγὼ ποὺ χόρεψα στὰ δάση τῆς Φολόης γιὰ χάρη μιᾶς βελόνας γραμμοφώνου. Ποὺ πέρασα κάτω ἀπὸ ὄξιες μὲ τὸ μικρὸ μου ὄνομα. Ἐγώ, μιὰ χωριάτισσα τοῦ κάμπου. Βυθίζοντας σὲ κοῖλο δισκοπότηρο τῆ δρύινη ψυχὴ μου. Ἰκανὴ γιὰ μεγάλους θανάτους, ἐγώ.

Σύντομο βιογραφικό

Γεννήθηκα στην Αυστραλία. Τò μόνο πού θυμάμαι εἶναι οἱ καλλίγραμμες γάμπες τῆς μητέρας μου. Τεσσάρων ἤρθα στήν Ἑλλάδα. Σ' ἓνα χωριό τοῦ κάμπου. Μεταξὺ καμπαναριοῦ καὶ ἐλαιώνων, ξεκίνησα νὰ λέω ψέματα. Ἄπὸ τότε, ἀδιαλείπτως, λέω ψέματα. Ὅταν πάψω, θὰ ἔχω πεθάνει. Ἄν ἤμουν κάτι, θὰ ἤμουν στόμα. Μοιάζω πολὺ στὸν πατέρα μου. Πιστεύω στὸν Θεὸ καὶ στὸ χῶμα. Τὰ ἔχω δοκιμάσει καὶ τὰ δύο. Τὸ δεύτερο, μιὰ βροχερὴ μέρα μὲ γεύση ἀπὸ χρυσάνθεμα. Ἀπεχθάνομαι τὰ συνδετικὰ ρήματα καὶ δείχνω μιὰ προτίμηση στὰ παθητικά. Στὸν ἔρωτα διδάχτηκα τὴ λατρεία καὶ τὴν ἀυπνία. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἱστορίες καὶ τὰ ποιήματα. Περισσότερο ἀπὸ τοὺς ποιητές. Ἄλλὰ κάποιους τοὺς ὀνειρεύτηκα νὰ μὲ πηγαίνουν βαρκάδα. Τὸν Σολωμὸ κι ἄλλον ἓναν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιήτρια. Ἀπαγγέλλω ὅμως σὰν νὰ εἶμαι. Καὶ θέλω πολὺ νὰ γεράσω. Γιὰ νὰ ἔχω μιὰ ζεστὴ παλάμη σὰν τῆς γαργιάς μου.

Τσάι στη Σαχάρα

Στὸ Ait Ben Haddou τὰ σπίτια ἔχουν μιὰ περίεργη ἀντήχηση. Χαϊδεύοντάς τα, ἀκοῦς μουσική. Εἶναι κάτι σὰν πνευστὰ τῆς ἐρήμου. Ὁ ἥλιος εἶναι ἓνα τεράστιο μπαλόκι. Ἀκόμα καὶ ὁ Klee θὰ τὸν ζήλευε. Τόσα καὶ ἄλλα τόσα μοῦ ἔλεγε. Ὅτι θὰ μοῦ ἀγοράσεις ἓναν μεγάλο καθρέφτη, τὸ κρουστό μου δέρμα δὲν θὰ πεθάνει ποτὲ ἐδῶ. Θὰ ἀνταλλάσσουμε οὐλές, θὰ πίνουμε κρύο τσάι, ἡ φωνὴ τῆς ἐρήμου εἶναι στεγνὴ, κολλάει ἐπάνω μας εἰς σάρκα μίαν, νὰ πᾶμε πρὶν περάσουμε τὰ χρόνια, κάθε μέρα θὰ προσθέτεις καὶ ἓνα φυλλαράκι μου στὸ φυτολόγιό σου.

Δὲν πήγαμε. Ὅπως δὲν ζήσαμε, ὅπως δὲν γεράσαμε μαζί. Καὶ τώρα πές μου, ποιητὴ – τί γύρευα στὴ Λάρισα, ἐγώ, μίᾱ Λερναία.

Ἄδης ἀπαλῶς

Ἐπιστρέφεις. Ἐσὺ κι ὅλες μαζί οἱ νύχτες. Ἐπὶ πίνακι, φωνάζουν τὰ Εὐαγγέλια. Ἄδης ἀπαλῶς, λέω ἐγώ. Τὰ ὄνειρα σὲ θέλουνε δανδή, ἐγὼ σὲ θέλω ὄροσειρά, ποτάμι δρύινο νὰ μὲ κατηφορίζεις ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Νὰ σοῦ χορεύω. Ἀλληλούια καὶ ραγίσματα νὰ σοῦ χορεύω. Νὰ σαλεύεις σκιάφωτα καὶ ἐγὼ ἢ ἀσεβής, ἢ εὐλαβοῦσα ἐγώ, νὰ κουδουνίζω. Ἐνίστε νὰ δύω στὰ νερά σου. Καὶ στὴν κακιά τὴν ὥρα μὴν – τὸ σκουληκάκι μου βυθίσεις.

Ἰσιδώρα ἄπαξ

Μὲ λένε Αὐγούστα καὶ Κονστάνς, κάποιοι μὲ φωνάζουνε Κωστούλα. Τὸ λέω δὶς, τὸ λέω τρίς, ἔχω πολλὰ ὀνόματα, τὰ πιὸ πολλὰ μὲ τρύπες. Σκέψου λοιπόν, σκέψου, λέω, μὲ τὸ βαρὺ μου κόκκινο νὰ σοῦ ξαναχορέψω. Τὰ ἑναστρα σοκάκια ἦταν μιὰ τρέλα, πρέπει νὰ τὸ παραδεχτεῖς. Μιὰ νύχτα ἐξαιτίας σου ὑπῆρξα Ἰσιδώρα καὶ τρίξαν τὰ λιθόστρωτα καὶ τὰ ἐπτὰ μου πέπλα καὶ τὰ μαλλιά μου λύθηκαν καὶ μείναμε γιὰ πάντα – νέοι.

Ὅσο γιὰ τὰ ὑγρά σου μάτια, τὰ ἀετίσια, πλήρωσαν ὅλα τὰ σπασμένα. Τώρα δὲν ἔχω φλογισμένα μάγουλα, λύθηκαν τὰ μάγια.